

เพื่อ.....บทความคิดถึงกับเวลาที่สั้นสุด

“คิดถึงเขาเหลือเกิน” เป็นคำพูดจากส่วน
ลึกจากห้วงของจิตใจเราเอง...เรารู้ว่าเรา
กำลังคิดถึงเขามาก มากเกินกว่าที่เขาควร
จะคิดถึงเรามากนัก... กำลังท้าย จดหมาย
สั้น ๆ ว่า “คิดถึง” ...ซึ่งใจเหลือแสน...
เราก็มกึนความคึดค่าน้อย่างไม่รู้จักอึม...
ทุกอณูที่ไม่ รู้จัก จบสั้น ทำให้เราสดชื่น...
เรามีสิทธิ์ที่จะภูมิใจในความ พึงพอใจอันนี้
และมีสิทธิ์ ที่จะคึดคึดกับ ความสดชื่น ไม่ว่า
เวลาใด แต่เราปรารถนาเวลาที่เราปราศ
จากสิ่งพันธุนาการทั้งปวงมากกว่า...เราตั้งใจ
ทำการบ้านให้เสร็จ room-mate ทุกคน
หลับ หมด แล้ว เป็นเวลาที่สงบ เงียบ
เกินกว่าที่เราจะแข็งใจไม่คิดถึงเขาได้
เราเริ่มต้นคิดถึงเขาอย่างต้งอกต้งใจ ... รือ

จดหมายเก่า ๆ ออกมาอ่านฉบับแล้วฉบับ
เล่า... ลายมือ.. สวย.. เรียบ..แต่หนักแน่น
..บอกถึงคุณลักษณะของผู้เป็นเจ้าของ...
เราแอบเก็บความภูมิใจอันนี้ไว้คนเดียวโดย
ไม่บอกเขา และค่อยคึดมกึนด้วยความพอใจ
อย่างทนุทนอม....และบอกตัวเองว่า..เช่น
นี้เอง...เราภูมิใจในทุกสิ่ง ทุกอย่างที่เป็น
แบบ ของเขาเอง... ล้มตัวลงนอน ให้จิตสู่
ภวังค์...แล้วลุก ขึ้น สวด มนต์ ยาว อย่างมี
สมาธิ แล้วอธิษฐานขอให้พระคุ้มครองเขา
.....อยากรู้ว่าเขากำลังหลับอยู่หรือเปล่า
...ตึกแล้ว ถ้ายังไม่หลับเขาก็คงกำลังคิด
ถึงเราอยู่.... น้ำตาไหล อาบแก้ม อย่างไร
เหตุผล..เรารู้ว่าเรากำลังเศร้า และสุขที่สุดใน
เวลาเดียวกัน.....

เวลาแห่งความรักช่างสั้น แต่เวลาแห่งความคิด
ถึงช่งยาวนาน เหตุนี้กระมังความรักจึงมักจะ
ไม่ค่อยอดทนกับ ระยะเวลาอัน ไม่สมดุลงันนั้น
...แล้วเราละ... จะทนไปได้เพียงไหนหนอ...
ในเมื่อความรักของเรากำลังมีแต่ความคิดถึงซึ่ง
ไม่รู้จักจบสิ้น... เราไม่ได้ สัญญาว่าจะทนไปได้
ตลอดหรอก... แต่เราก็คงจะอยู่ในห้วงความคิด
ถึงเช่นนั้นอนันต์... กว่าความพอใจจะสุดสิ้น
...ในเมื่อ....เราเองก็ยอมรับว่า.. ความสุข
จากความคิดถึงอันมีความหวัง... ยังคงมีพลัง
มากกว่าที่เราควร จะได้รับจาก ความรักของคน
อื่น....เรากลัวแต่ว่าเขาจะมีคนอื่นที่น่าภูมิใจ
กว่าเรา.... แม้เขาจะบอกเราว่าเขามีเราเพียง
คนเดียวเท่านั้น.... เมื่อสื่อแห่งความสัมพันธ์
เริ่มจางไปนั้นหมายถึงว่าหัวใจเขาเริ่มปรวนแปร
ใช้ไหมหนอ.....

อาทิตย์อีกแล้วขึ้นนะ... เราไม่อยากให้ถึงวัน
อาทิตย์หรือวันหยุดใด ๆ ในช่วงเวลาที่เร
อยู่ห่างเขา.....เราเที่ยวอีกแล้วโดยตั้งใจ
....เที่ยวบริเวณใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยนั่นเอง
....เราไปอ่านหนังสือหลังมหาวิทยาลัยซึ่ง
ไร้ผู้คน....ข้ามทางรถไฟไปทานข้าวกลาง
วันที่วัดฝั่งตรงกันข้าม แล้วชวนเพื่อน ๆ
มากมายไปเที่ยว Tim Land เราไปกันหลาย
คน.. จนรู้สึกว่ ระยะทางสิบสองกิโลไป
กลับโดย จักรยานไม่เหนื่อยนัก.....สนุก
สนานมากจนเกินจะลืม...เราได้รับความสนุก
สนานอย่างสาสม เพื่อให้ชดเชยกับความ
อบอุ่นซึ่งขาดไป แต่ความสนุกสนานย่อม
มีขอบเขต.... ความพอใจที่สุดสิ้น... และ
เมื่อเวลานั้น มาถึงเรา รู้ตัว ว่าขาด ความอบ
อุ่นอย่างจับใจ.....

เราเข้าใจว่าเขาคงลืมเราสิ้นแล้ว...ใน
ช่วงระยะเวลาที่เราแสนเบื่อหน่าย และ
ขำครวเขาหายไป.....แต่แล้วความ
บังเอิญที่ไม่ปรารถนา ก็ทำให้เราต้องมี
ใจรำลึกถึงความสัมพันธ์ครั้งเก่า ๆ
เมื่อเราพลิกไดอารี่เล่มแรก ๆ ของเราไป
เรื่อย ๆ ...และสะดุดอยู่ที่ตัวอักษร ซึ่ง
อยู่มุมกระดาษ "5-August" ...ย่ำรอย
ความคิดถึงให้ฝังลึกลงไปอีก และตระ
หนักว่า.. ช่วงระยะเวลาที่เราเบื่อหน่าย
นั้น เพราะเราไม่ได้รับข่าวคราวจาก

เขา...เรายิ่งเกินกว่าจะไปหาเขา...
และเป็นความหยิ่งติดตัวที่เราไม่ปรารถนา..... "5—August" ทุกครั้ง....วัน
เกิด...เขาจะต้องพาเราเที่ยวตระเวน...
....ตามใจแห่งความปรารถนาของเรา
....แต่^{นี่}บ่นอาจไม่เหมือนทุกปีที่ผ่านมา
....ดอกนันทรี

ปีก่อน ๆ ร่วงหมดแล้ว....เหลือเพียงฝัก
และเริ่มผลิใบเตรียมผลิดอกครั้งใหม่.....
ตามความบังตาลของสิ่งแวดล้อมที่เป็น
ธรรมชาติ...สาอะไรกับใจมนุษย์..เปลี่ยน
ได้หลายสิบครั้งในหนึ่งวัน...แต่เรามีหลัก
ฐานอะไรหรือ?...ที่ยืนยันกับใจตนเอง..
ว่าเขาไม่ได้มีเหตุจำเป็นจนลืมเรา...ตฤณ
คิดเพียงเท่านั้นเราก็แสนจะดีใจ.....ความ
น้อยใจจะมลายูเสียสิ้น..เราจัดแจงเขียน
จดหมายทวงความจำของเขอย่างปราณีต..
...รอรว่าจนถึงวันจึงจะส่ง....เพียงแค่นี้
เราก็สบายใจอย่างที่สุด และตกปากรับคำ
เพื่อนที่จะไปประณาม...เราเดินซื้อของ
อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย....อย่างไม่เคย
คิดฝัน...เราพบเขาขณะเดินซื้อของ.....
หากปล่อยให้อำนาจของหัวใจเข้าครอบคลุ
มเราคงถลาไปหาเขา..เราแกล้งเดินใกล้เพื่อ
ให้เขาทักเราก่อน...เขาทำเป็นไม่เห็น...
เกรงใจเพื่อนหญิงที่เดินข้าง ๆ กระมัง....
เราไม่โกรธเขาหรอก...บอกตนเองว่าไม่
เสียใจเลย.....แต่เราจำเป็นที่จะต้องกลับ

มหาวิทยาลัยเสียเดี๋ยวนั้น.....ชาสองข้าง
หนักไม่มีอะไรเปรียบ...สมองตื้อตัน.....
นัยตายังพรวดพราด เมื่อพบซองสีฟ้า ลาย
มือเรียบ ๆ หลังจากกลับมา...อบอุ่นจน
บอกไม่ถูก.....ความวุ่นวายเมื่อสักครู่หาย
ไปจนไม่รู้สึกร...อยากเก็บจดหมายไว้นานๆ
ก่อนที่จะเปิดมันออก เพื่อพบกับข้อความ
ซึ่งคิดไว้..คำขอโทษและแผนการณ์สำหรับ
เราทั้งสอง...ในวันแห่งการทรงจำของเรา
.....แล้วเราก็พบกับความผิดหวังครั้งสุด
ท้ายที่เราจะพึงมีให้เขา เมื่อจดหมายนั้น
เพียงบอกว่าเขาไปธุระต่างจังหวัด หลาย
วันและยังต้องอยู่ต่อไปอีก....ถูกแล้ว....
เขาควรไปได้หลายวันแล้ว...ในช่วงระยะ
เวลาที่ขาดความอบอุ่นและคนที่เราพบ ก็
ไม่ใช่เขา..เป็นคนอื่นที่เราไม่รู้จัก....เรา
ปล่อยให้เสลาร่วงลง บนศีรษะที่เรา ชบพึง
กับมัน...เนิ่นนาน....แสงอาทิตย์ขึ้นยาม
เย็นสะท้อนเงาเป็นประกายในสระน้ำ แต่
นัยตาเรา...มืด...มืดยิ่งกว่าความมืดของ
ราตรีที่ปราศจากจันทร์และหมู่ดาว....ไม่
มีน้ำตาให้เขาสำหรับการสิ้นสุด.....ไม่เสีย
ใจเลยแม้แต่น้อย...ข้อใจอยู่นิดเดียวเท่า
นั้นว่า...เขาจะเป็นผู้สร้างและทำลาย สิ่ง
ที่เขาสร้างขึ้นเพื่อทำลายหัวใจมนุษย์อยู่เรื่อย
ไปเช่นนี้แหละหรือ?...ชาตรี